

Vidnesbyrd ikke var holdbart, men jeg udtalte mig — det maa ærede Medlemmer erindre — med den yderste Grad af Forsigtighed, fordi der den Gang intet forelaa officielt derom. Jeg antydede altsaa dog Muligheden af, at der var et Vidnesbyrd, som kunde være at berigtige bag efter. Det tog det ærede Medlem mig meget fortrydeligt op og rettede følgende bebrejdende Udtalelse til mig: „Det ærede Medlem . . . talte om Vidnesbyrd, som ikke skulde være paalidelige, i denne Sag. Vidner have være edsfæstede i denne Sag . . ., og disse Vidner ere netop Piger, paa hvilke der ikke kunde sættes nogen som helst Klik.“ Ja, saadan en Frase kan man jo let aflevere, men hvor skrækkelig tom viste den sig ikke at være! Det var Piger, der vare edsfæstede, og som skulde staa deres Prøve; og det ærede Medlem taalte ikke, at nogen antydede Muligheden af falsk Forklaring. Nu har jeg dokumenteret, hvorledes de to af dem staa. Dette blev udtalt i Folketinget i Efteraaret og staa Spalte 511. For Resten er det meget mærkeligt, at det ærede Medlem, som jo er meget lyrisk, selv har betegnet det ene af Hovedvidnerne som sindssygt. Han fører altsaa efter sine egne Udtalelser en sindssyg Pige til Vidneforklaring og Edsfæstelse! Men der kan ikke sættes nogen Klik paa dette Vidne, det er en Pige, der „har vasket sig“, som man siger populært. Og i Folketingstidende, Spalte 1119 erklærer han: „Jeg har undersøgt denne Sag til Bunds“. Ja det er fast Grund, det ærede Medlem staa paa i denne Sag! „Jeg har undersøgt denne Sag til Bunds“! Den er taget uendelig overfladisk. Og Spalte 1123 siger han — jeg tror nok, det var til det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) — under en Forhandling om „Godhavn“: Jeg gaar i Borgen for mine Udtalelser, jeg hæfter for dem. Det maa naturligvis ogsaa omfatte hans Udtalelser om „Hebron“; han kan ikke ønske at gaa mere i Borgen for sine Udtalelser om „Godhavn“ end for sine Udtalelser om „Hebron“. Han gaar i Borgen for, at disse Udtalelser passe. Det vil blive meget vanskeligt for det ærede Medlem at indløse den Kaution.

Men har det ærede Medlem refereret disse Digtninge, som jeg kaldte dem, korrekt, saa har han ikke i samme Grad været korrekt, naar han har refereret historiske Forhold, og det bliver det sidste Afsnit af min Tale at paavise Upaalideligheden af det ærede Medlems Omgang med historiske Forhold og Kendsgerninger.

Ved Finanslovens 1ste Behandling udtalte han nogle Ting, som jeg ogsaa maa standse et Øjeblik ved. De findes Spalte 1118, og det drejer sig om Børnelovens Behandling for 3 Samlinger tilbage. Der siger det ærede Medlem: Vi — det vil sige det ærede Medlem og hans Parti vel sagtens — kæmpede i Udvalget mod Straffebestemmelserne i Loven, men vi kunde ikke sætte vor Villie igennem. Denne Udtalelse er jo i absolut Strid med Sandheden, og det skal jeg dokumentere. Vi stode i Udvalget meget tvivlraadige overfor mange Enkeltheder i den Lov, mest tvivlraadige overfor Spørgsmaalet om Legemsstraffe. Vi vare Mænd, der tilhørte baade den gamle og den ny pædagogiske Retning, som jeg skildrede før, og vi stode ogsaa tvivlende overfor det Spørgsmaal: Skal Strafferegulativet blive i Loven, eller skulle vi stemme det ud af Loven og lade det blive Administrationens Sag at fastsætte Straffebestemmelser? Vi stode tvivlende overfor det, der var ingen Partideling i det Spørgsmaal. Jeg foreslog da sammen med et andet Medlem af mit Parti, at vi skulde tale med Mænd og Kvinder, der havde praktisk Erfaring i det Stykke, og vi indbøde saa, jeg tror, jeg tør sige alle Forstandere og Forstanderinder for Opdragelsesanstalter og større Børnehjem. De mødte, om jeg ikke husker fejl, i et Antal af 12—16, og vi havde en lang og udførlig Forhandling med dem. Det var, om jeg husker ret, i December 1904. Men det ærede Medlem gik udenom, da det egentlige Arbejde skulde gøres, da den egentlige Afgørelse skulde træffes. Det ærede Medlem mødte slet ikke den Aften — han mødte overhovedet sjældent til Udvalgsmøder, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) har dokumenteret —, vi maatte optage Forhandlingen uden at have Fornøjelsen af det ærede Medlems Deltagelse i den, og vi traf Afgørelsen ganske i Overensstemmelse med Forstanderne, hvis Ordfører — maa jeg indskyde den Bemærkning, at det var en Mand, der nu færdes omkring paa Møder og, saa vidt jeg skønner, i stærke Ord angriber, at der er bevaret Adgang til Legemsstraf i Loven, altsaa i Regulativet — var Ordfører for den Betragtning: Vi ville og kunne ikke blive paa vore Pladser, hvis vi ikke beholde en alvorlig legemlig Afstraffelse i Baghaanden. Det var den enstemmige Betragtning. Denne Mand — det er ham, der nu har søgt sin Afsked fra „Bøgildgaard“, Møller, det er bedst at tale rent ud — var Ordfører